

Soňa Mikulčíková - audioscénář

1. Vstup – úvod

Paní Soňa Mikulčíková se narodila 30. června 1934 v Žilině, letos je jí 92 let. Maminka jí brzy zemřela, tatínka neznala, proto vyrůstala u babičky na jižní Moravě ve Velkých Bílovicích. Měly jen jeden pokoj, kuchyňku a suché WC venku. Péče o ni však byla pro babičku náročná, proto část dětství během druhé světové války strávila v dětských domovech. V době, kdy chodila do školy, byly děti ve škole bity.

Na stupínku pěkně ohnout se a rákoskou jsme dostali. Hlavně kluci, to byli raubíři. A pak jsme museli klečet. A klečet víte na čem? Na polínkách. Jak uděláte polínko, co se přikládá. Tak tam je takový... Dá se říct taková střecha z toho udělaná. A tak to bylo obrácené a na tom jsme klečeli. Podle toho, jaký kdo měl trest, jak co zasloužil.

2. Vstup

Paní Mikulčíková chodila do školy za druhé světové války, kdy se povinně učila němčina. Překvapilo nás, že ačkoliv její pan učitel byl Čech, nutil děti k projevům nacismu.

Dokonce jsme jednou stáli ve třídě před panem učitelem a on říkal, a ještě za té války, říkal, vstaňte, hajlovat jsme museli, a řekl nám, když budete slyšet německou hymnu, tak kdyby vás moucha hlodala od vrchu dolů, tak se nesmíte pohnout. Tak z toho děcka mají potom trauma.

3. vstup

V jednom z dětských domovů, v Předklášteří u Tišnova, zažila v dubnu 1945 bombardování.

A ten zážitek byl hrozný, protože když tam ta bomba spadla, dá se říct vedle toho domu, tam bylo jen takové malé okno, aby jsme mohli dýchat. A ten tlak, ty bomby byly tak silné, že nás tam bylo nacpaných asi 20. A my jsme prostě tím tlakem padli všichni na zeď, natlačení a neuvědomovali jsme si, co je to, co to dává. A jenom slyším ty hlasy děcek i svůj: maminko, maminko, maminko.

4. Vstup

Poté našly děti s vychovatelkami útočiště na blízkém statku, kde spaly na seně. Trpěly hladem, protože hospodář se jim sice snažil dát mléko nebo suchý chléb, ale neměl toho dost ani pro svou rodinu. Zde se ukrývaly až do osvobození, kdy přišli Rusové.

Ti chlapci mě naučili ruštinu, napsali mi azbuku, kterou jsem potom velice lehce ve škole uplatnila, nosili nás na zádech nebo na krku, jako aby nám udělali radost, vařili nám polívku, boršč.

5. Vstup

Paní Mikulčíková po válce odešla pracovat do zlínských Baťových závodů do výroby, byla zaměstnaná i v administrativě a jako účetní. Byla dvakrát vdaná, má tři děti, šest vnoučat a dvě pravnoučata. Žije ve Zlíně-Malenovicích. Pro všechny mladé lidi má krásný vzkaz.

Já bych měla vzkaz to možná nebude, ale přání, aby se mladí lidi zajímali o minulost a vzali si z ní poučení.